

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 57318-05-15 יונה ואח' נ' מועצה אזורית גליל העליון ואח'

תיק חיצוני:

לפני כבוד השופט ירון בשן, סגן נשיא

תובע

ע"י עו"ד אביגדור יואל

נגד

נתבעות

1. מועצה אזורית גליל העליון
2. הראל חברה לביטוח בע"מ
ע"י עו"ד ירון ארד

פסק דין

- 1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
1. זוהי תביעה בגין נזק גוף. ביום 14.6.08 נפצע התובע בתאונה ואיבד כליה. התובע טוען לאחריות הנתבעות לנזקיו בשל אחריותם לעיכוב בפינוי מזירת האירוע ובשל אחריותם לעצם התאונה. אתייחס להלן רק לאותן מטענות הצדדים שהיו נחוצות להכרעה.
- עיכוב בפינוי**
2. התובע נפצע בנהר הירדן ופונה מהטיילת שלצדו בקרבת קיבוץ עמיר. הוא וחבריו טענו שפינוי התעכב שעה ארוכה מפני שלאמבולנס לא היתה גישה למקום, כי שער הכניסה לטיילת היה נעול. התובע ניסה לבסס טענות אלה בכתבה ממקומון וגם בעדויות צוות מד"א שטיפל בו, אך העדויות הפריכו את טענתו. הפרמדיק שטיפל בתובע העריך שמרגע הגעת האמבולנס ועד פינוי התובע חלפה כחצי שעה. מזה העריך שהטיפול נמשך 5-10 דקות ושאר הזמן הוקדש להגעה אל הפצוע ולהוצאתו מהזירה באלונקה - כעשר דקות בכל כיוון. דו"ח שנערך בזמן אמת – ודיוקו אושר על-ידי העד - מספק מענה מדוייק יותר. הצוות הגיע למקום בשעה 16:19 והטיפול בפצוע החל בשעה 16:24. משמע, בתוך חמש דקות הגיע הצוות הרפואי לפצוע. אומדן זמן זה מתיישב עם הטענה בסיכומי התשובה של התובע, שאנשי מד"א הלכו ברגל 500 מטרים כדי להגיע אליו.
3. התובע טוען שהנתבעות הפרו כלפיו את חובת הזהירות בזה שמנעו גישה אמבולנס למקום פציעתו. האם בכך שאפשרו לאמבולנס להתקרב רק עד למרחק של 500 מטרים מהתובע הפרו הנתבעות את חובת הזהירות כלפיו? התשובה היא חד-משמעית שלילית. מניעת כניסת מכוניות לטיילת הירדן אינה הפרה של חובת זהירות. כניסה חופשית של מכוניות למקום תפגע באופיו ותסכן מאד את המבקרים בו. לא כל מקום חייב להיות נגיש לאמבולנסים. במבנים גדולים (בתי חרושת, מבני מסחר ומוסדות ציבור) וברוב אתרי הטבע והנוף, המרחק בין המקום שבו עשוי פצוע להמצא לבין נקודת הגישה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 57318-05-15 יונה ואח' נ' מועצה אזורית גליל העליון ואח'

תיק חיצוני:

- 1 הקרובה של אמבולנס הוא גדול הרבה יותר. אמנע מדין מפורט יותר בשאלה עיונית לחלוטין – שכן
2 לעייתי הפינני והטיפול לא היתה כל השפעה על מצבו של התובע.
3
- 4 4. אף שהתובע ניסה בסיכומיו להסתמך על אמירות שונות בתיעוד הרפואי, האינטגרציה והפרשנות
5 של תיעוד זה היא מלאכתו של מומחה רפואי. המסד לתביעה היא חוות-דעת של האורולוג ד"ר יוסף
6 שנטל, שצירף התובע לכתב התביעה. היא שומטת את הקרקע מתחת לטענתו שללוח הזמנים של
7 הפינני היתה השפעה **בלשהי** על מצבו הרפואי.
8
- 9 5. בחוות-הדעת כתב המומחה כי בעת פינניו של התובע לבית החולים בהיטס נמדדו ערכי לחץ דם
10 נמוכים עם דופק מהיר, מצב של אי יציבות המודינמית, כניסת אוויר מופחתת לריאה הימנית חירון
11 ובטן חריפה. בבדיקת הדמיה מיידית נמצאו דם חופשי בחלל הצפק באזור מסביב לכבד ולכליה
12 הימנית. לאחר שיוצב מצבו של התובע נמצאו בין השאר קרע גדול באונת הכבד הימנית, שטף דם
13 גדול בחלל הצפק והפסקה חדה בצביעה של עורק כליה ימנית ללא צביעה של הכליה הימנית וחזה
14 אוויר זעיר בריאה הימנית.
15
- 16 6. ב"דין ומסקנות" נכתב (ההדגשה שלי – י.ב.) שלתובע נגרם: "קרע מדמם חמור מדרגה 4-5 בכבד
17 וקרע בחלק הפנימי של עורק כליה ימנית (INTIMAL FLAP) המדרוג 4 מתוך 5 בסולם החבלות
18 הכלייתיות. סוג זה של חבלה גורם לחסימה מוחלטת של העורק, להיווצרות קריש ולהפסקה
19 מוחלטת של פעילות הכליה. ניסיון לתיקון העורק ע"י התערבות אניוגרפית או ניתוחית יכול
20 להעשות בטווח של שעות ספורות ממועד החבלה (לאחר 8 שעות אין כל סיכוי להתאוששות וגם
21 התערבויות בטווחי זמן קצרים יותר מביאים רק באופן נדיר להתאוששות תפקוד הכליה). התערבות
22 לפתיחת עורק הכליה יכולה להעשות רק במקרים בהם הפגיעה בעורק הכליה היא הפגיעה היחידה
23 ולא מלווה בפציעות או פגיעות נוספות, במקרים כאלה, במיוחד במצבי דמם ואי יציבות המודינמית,
24 כפי שהיה במקרה הנדון, חייבים לזכור את הכליה הפגועה והבלתי מתפקדת מחשש להתפתחות
25 יתר לחץ בהמשך. זהו התהליך הניתוחי שבוצע דרך חתך בדופן הבטן העליונה עם צלקת ניתוחית
26 שנשארה."
27
- 28 7. ד"ר שנטל לא טען בחוות-דעתו, שאילו הגיע התובע מוקדם יותר לבית-החולים, ניתן היה להציל
29 את הכליה שלו – וזו התזה של התובע בסיכומיו. דעת ד"ר שנטל ממש הפוכה. ראשית, הוא כותב
30 שרק באופן נדיר מצליחה התערבות ניתוחית מהירה להציל את הכליה. שנית, הוא כותב שהתערבות
31 ניתוחית כזאת אינה אפשרית כאשר לנפגע פציעות נוספות ובמיוחד במצבים של דמם ואי יציבות
32 המודינמית. במקרים כאלה – כמו במקרה של התובע (שסבל גם מקרע בכבד ומאי יציבות
33 המודינמית) - אין מנוס מכריתת הכליה הפגועה.
34

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 57318-05-15 יונה ואח' נ' מועצה אזורית גליל העליון ואח'

תיק חיצוני:

- 1 קשה להבין כיצד מנסה התובע להוכיח תזה מנוגדת לחוות-הדעת שהגיש. מכל מקום, על סמך
2 דברים ברורים מאד אלה של ד"ר שנטל ניתן לקבוע פוזיטיבית שלמועד פינויו של התובע מזירת
3 הפציעה לא היתה כל השפעה על נכותו.
4
5 **מי אחראי לתאונה?**
6
7 9. התובע בילה עם חבריו בטיילת הירדן. בסעיף 9 לכתב התביעה נכתב: **"במהלך הביילוי עם חבריו...**
8 **התובע נתקל במפגע סביבתי בצורת בור /או הפרשי גובה /או שינוי מפלס במדשאה /או בקרקע**
9 **/או בטיילת נפגע התובע ונפל מגובה אל תוך נהר הירדן"**. נוסח זה מעורר תמיהה: כיצד אין התובע
10 עצמו יודע היכן צעד בעת שנפל – על דשא, על קרקע, או בטיילת? בכתב ההגנה נטען שלא כך נפגע
11 התובע. הנתבעות טענו שלפי הידוע להן התובע טיפס על מעקות בטיחות שלצד "גשר יוסף" וקפץ
12 מהגשר. בקדם-המשפט הראשון אישר ב"כ התובע שהתובע **אכן נפצע אגב קפיצה לנהר הירדן** וביקש
13 רשות לתקן את כתב התביעה בהתאם. נקבע שעליו להגיש בקשה בכתב.
14
15 10. אחרי שלושה ימים הודיע ב"כ התובע **שלאחר בירור טלפוני עם התובע הנמצא בחו"ל הוא חוזר**
16 **בו מהבקשה (התובע הכחיש בעדותו כמה פעמים ידיעה של מה שאמר בא-כוחו. נותר לתמוה כיצד**
17 **מתיישבת עדותו עם טענת ה"בירור הטלפוני").** את אמירותיו בבית-המשפט כינה **"פליטת פה שלא**
18 **היתה צריכה לבוא לעולם כלל ובינה לבין המציאות אין כל קשר או שחר"**. כפי שיפורט בהמשך דומה
19 שהיתה זו פליטת פה פרוידיאנית. ב"כ התובע חשף בטעות את מה שידע על נסיבות הפציעה.
20
21 11. בהמשך הגישו התובע ועדיו תצהירי עדות ראשית כולם דומים לכתוב בכתב התביעה. איש מהם
22 לא יכול היה להצביע על מיקומו המדוייק או טיבו של ה"מפגע" שבגללו נפל התובע למים. אמנע
23 מניתוח מדוקדק של הגרסאות (כפי שעשו הנתבעות בסיכומיהן) אף שניתוח כזה מעלה סתירות
24 ותמיהות רבות. כפי שיתברר בהמשך אין בו צורך.
25
26 12. התובע הגיש תביעה למוסד לביטוח לאומי. תביעתו התקבלה. בטופס התביעה נכתב **"קפצתי**
27 **בירדן על סלע שלא ראיתי"**. התובע טען שאמו מלאה את הפרטים. מכיוון שהיא לא נכחה במקום
28 בעת התאונה, סביר שאת התוכן העובדתי למדה מהתובע עצמו. מכל מקום, התביעה הוגשה עבור
29 התובע והוא לא יכול להתכחש לתוכנה כלאחר יד. במקום אחר תתם התובע בתחתית מסמך שבו
30 נרשם מפיו **"קפצתי למים נפגעת מסלע בבטן"**. גם בתעודה ראשונה לנפגע בעבודה נרשם **"לפי דברי**
31 **הנפגע" תיאור התאונה: "קפץ למים (נהר הירדן) ונחבל..."**. הפרמדיק שפינה את התובע מזירת
32 פציעתו העיד על ההקפדה ברישום הדו"ח, ועל כך שתיאור האירוע נרשם מפיו התובע עצמו: **"קפץ**
33 **למים רדודים ונחבל..."**. אף שהתובע היה פצוע הובהר שהוא היה בהכרח מלאה בעת הפינוי. פרמדיק
34 אחר שמילא דו"ח אודות הפינוי המוטס ציין **"נפילה מגשר"**, אך לא ידע אם זהו מידע שקיבל מצוות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 57318-05-15 יונה ואח' נ' מועצה אזורית גליל העליון ואח'

תיק חיצוני:

- 1 מד"א, או מהנפגע עצמו. לתובע אין הסבר מניח את הדעת לכך שרשומות אלה שלכאורה משקפות
2 דברים שהוא עצמו אמר, מציגות בעקביות גרסה עובדתית שונה מהגרסה שלה הוא טען במשפט.
3
4 13. חבריו של התובע העידו על נסיבות התאונה, אך התקשו לומר מה היה ה"מפגע" והיכן בדיוק היה.
5 מעדויותיהם עלה שרגלו של התובע מעדה בשקערורית או בבליטה קרוב לגדת הנהר והוא "עף"
6 בעוצמה למים (אומר כבר כעת: לא ברור מדוע קיומם של שקערורית או בליטה בקרקע בסמוך לגדת
7 נהר **באתר סבע**, מהווה רשלנות של מישור). כולם הכחישו את הטענה שהתובע קפץ למים. העד אבי
8 אבוטבול **אישר** כי שוחח עם חוקר ואישר שבהקלטה שומעים את קולו. הוא סיפר לחוקר **שהתובע**
9 **נפצע כאשר קפץ לנהר הירדן** מגובה נמוך. העד תמיר פרטוק עומת עם הקלטה שבה נשמע אדם
10 מספר לחוקר שהתובע נפצע **תוך קפיצת ראש**, לנהר הירדן. בית-המשפט התרשם שההקלטה היא של
11 העד, אך העד הכחיש זאת. העד איציק ראובני עומת גם הוא עם הקלטה שבה נשמע אדם מספר לחוקר
12 שהתובע נפצע כאשר **קפץ לנהר הירדן מהגדה**. העד לא היה מוכן לאשר שההקלטה היא של קולו.
13 הנתבעות ביקשו להעמיד את העדים לבדיקת זיהוי קול, המחייבת שיתוף פעולה שלהם וגם זימנו
14 לעדות את החוקר שערך את ההקלטות. בהמשך, התובע ויתר על חקירתו הנגדית של החוקר והנתבעות
15 ויתרו על בדיקת קולות העדים.
16
17 14. התרשמותו הבלתי אמצעית של בית-המשפט היתה שבהקלטות אכן נשמעו קולות העדים. אחד
18 העדים אישר זאת. הנתבעות הוכיחו את ההקלטות באמצעות החוקר שערך אותן, זיהה את הדוברים
19 והעיד על תוכן. התובע ויתר על חקירתו הנגדית. ממילא נותרה עדות החוקר בלתי מעורערת ויש
20 לקבלה. מכאן שההקלטות הן אכן של העדים והגרסאות שמסרו לחוקר עקביות וזהות לגרסה
21 שמופיעה ברשומות שצוטטו קודם – התובע נפצע מפני שקפץ לנהר ולא מפני שנפל.
22
23 15. נותן אני אמון בגרסה שמסר התובע למי שטיפל בו מיד אחרי האירוע (ותועדה אחר-כך ברשומות
24 ובשיח חבריו). אלה הן נסיבות שבהן בדרך כלל אומר אדם אמת. ההשתלשלות שתוארה משכנעת
25 ברמת סבירות גבוהה מאד שהתובע בדה באיחור גרסת כזב כדי לקבל פיצוי מהנתבעות. אין מנוס
26 מלקבוע שהגרסה העובדתית שבכתב התביעה ועדויות התובע ועדיו בבית-המשפט אינן אמת. התובע
27 לא נפל לנהר הירדן בשל "מפגע", הוא קפץ למים מרצונו.
28

שינוי חזית בשלב הסיכומים

- 29
30
31 16. בסיכומי התובע נטען שאפילו אם הוא קפץ לנהר, עדיין חבות הנתבעות בנזיקין, מפני שבמקום
32 לא היו שלטים האוסרים קפיצה ובשל העדר פיקוח שהמבקרים לא קופצים למים. הנתבעות מלינות
33 שזהו שינוי חזית אסור והן צודקות. חזית המחלוקת במשפט אורחי גדורה בכתבי הטענות. הצדדים
34 רשאים להביא ראיות רק להוכחת טענות שנויות במחלוקת. ראיות אחרות אינן רלבנטיות ולכן אינן

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 57318-05-15 יונה ואח' נ' מועצה אזורית גליל העליון ואח'

תיק חיצוני:

1 קבילות. הנתבעות נדרשו להתגונן רק נגד טענות שעלו מכתב התביעה, היינו, שבנסיבות שלהן טען
2 התובע (והוכחו ככזובות) הן חבות בניזיקין. בכתב התביעה לא נטען שנפל פגם במעשי הנתבעות בשל
3 כך שלא היו במקום שלטים האוסרים על קפיצה למים או בשל כך שלא אכפו איסור כזה.
4 לא נטען בכתב התביעה דבר בנוגע לחובות הזהירות של הנתבעות כלפי מי שקפץ למים מרצונו. לפיכך,
5 לא נדרשו הנתבעות להביא ראיות להוכחת עמידתן בחובות כאלה (למשל, באמצעות חוות-דעת של
6 מומחה בטיחות). התובע מבקש לעצב בדיעבד את גדרי התביעה, לאחר סיום שמיעת הראיות. הדבר
7 מנוגד לסדרי המשפט ולחובות ההגינות ומקפח את זכותן של הנתבעות למשפט הוגן.
8

9 17. גם לגופן אין בטיעות התובע דבר: התובע לא קפץ למים בשל העדר פיקוח. ראשית מפני שבמקום
10 דווקא פעל פיקוח (כפי שהוכיח ב"כ התובע בחקירתו הנגדית של מר גור). שנית, מפני שמי שמתעקש
11 לקפוץ לנהר ימצא מקום וזמן לעשות זאת גם מאחרי גבו של פח – הרי לכל פיקוח מגבלות. התובע
12 וחבריו הכירו היטב את הטיילת ואת קטע הנהר שלידה. התובע היה בוגר בן 22. הוא לא טען בעדותו
13 שלא הבין מה הסכנה בקפיצה לנהר שעומקו לא אחיד, זרמו שוצף ויש בו אבנים – והסכנה גלויה לעין
14 ומובנת מאליה. לא בשל אי ידיעת הסכנה קפץ התובע למים ולכן גם לא היתה הזהרתו בשלט מועילה
15 במשהו. בית-המשפט הזהיר את התובע ואת חבריו שוב ושוב על חובתם לומר אמת בעת שהם מעידים
16 – וגם אזהרה זו לא הועילה כלל.
17

הסתמכות על לא-ראיות

18
19
20 18. התובע הפנה בסיכומיו למסמכים שונים שלא היו ראייה במשפט. הוא הפנה להליכים אחרים שנגעו
21 לאירועים אחרים, לכתבי טענות ולראיות שהוגשו בהם ולכתבות מהעתונות ומהאינטרנט. חלק
22 מהמסמכים ניסה להגיש כראיה והגשתם נאסרה במפורש. אחרים פשוט "צורפו" לסיכומים, ללא
23 רשות. מדובר בהתנהלות בלתי תקינה מאד. אמנע מהבעת דעה אם מדובר בולזול גם בסדרי-הדין
24 ובדיני הראיות או באי הבנה מהותית של הדרך שבה מנהלים משפטים. מכל מקום, הכרעה במשפט
25 נעשית על סמך ראיות שהוגשו כדין.
26

הנזק

27
28
29 19. ביום 30.10.16 ניתן צו להגשת ראיות. הדין לא פוצל והתובע היה מצופה להוכיח גם את נזקו.
30 הוא הגיש את ראיותיו בכתב אך כמעט ולא התייחס בהן לנזקיו. גם בסיכומיו לא ניסה לכמת את
31 נזקו ולא טען לראשי נזק או לסכומים כלשהם. הדבר תמוה, כמו חלק נכבד מהתנהלות התובע בחליף
32 זה, אך מן הסתם סיבותיו עמו.
33
34

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 57318-05-15 יונה ואח' נ' מועצה אזורית גליל העליון ואח'

תיק חיצוני:

סיכום

1
2
3 20. מצוות הנימוס אוסרת על בית-המשפט לכנות בשם ההולם לכך את עדויות התובע ועדין. הם הציגו
4 מסכת עובדתית מתואמת שאינה אמת. התנהלות ב"כ התובע מקשה להאמין שהוא לא היה מודע לכך.
5 המשפט התנהל בהתאם לכתבי הטענות היינו, דיוניו הוקדשו לבירור טענות עובדתיות מסוימות
6 ולמסקנות המשפטיות הנגזרות מהן. שוכנעתי כי הטענות העובדתיות שלהן טען התובע אינן נכונות.
7 ממילא לא הוכחה גם חבות של הנתבעות בנוזקין. התובע הוא אדם בוגר. הוא קפץ לנהר הירדן במקום
8 המוכר לו היטב ונפגע מסלע. מציאותם של אבנים וסלעים בערוץ הירדן אינה סוד. התובע נפגע מסיכון
9 צפוי לחלוטין שלא יתכן שלא היה מודע לו. הוא האשם בנוזקין. התביעה נדחית. בתוך 14 יום יגישו
10 הנתבעות את פרטת הוצאותיהן. בתוך 14 יום אחר-כך יגיב עליה התובע ואז תנתן החלטה משלימה
11 לעניין הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד. ימי פגרה יבואו במניין מועדים אלה. ת"פ 6.9.18.

12
13 ניתן היום, י"ט אב תשע"ח, 31 יולי 2018, בהעדר הצדדים.

14
15

16 ירון בשון, שופט, סגן הנשיא

17
18